

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: O. C.
státní příslušnost Moldavská republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní
Lhoty 234

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2024 č. j. OAM-1332/VL-VL17-VL16-PS-2024, o zajištění

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb.,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 19. 2. 2025. Žalobce namítal, že se napadené rozhodnutí dostatečně nezabývá jeho konkrétní situací. Poznamenal, že na území České republiky pobývá nepřetržitě již od roku 2017. K vycestování, jak sdělil žalovanému, mu brání důvodná obava z povolání do armády. Pochází z Podněstří, které je ovládáno Ruskem. Argumentace žalovaného stran nevyužití zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu je nedostatečná. Žalovaný byl povinen výslovně, přehledně a logicky vysvětlit, ze kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se bude chovat do budoucna protiprávně, tedy jak konkrétně ohrožuje bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, a až na základě těchto pregnantně vyjádřených a pojmenovaných obav, pak může učinit závěr, že je nezbytné přistoupit k zásahu do osobní svobody. V napadeném rozhodnutí naprosto absentuje jakékoli odůvodnění toho, proč žalované nevyužil žádného ze zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalovaný argumentuje toliko tím, že by v případě zrušení zajištění po dobu řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu nevyčkal výsledku řízení, ale naopak by navázal na svůj nelegální pobyt. Žalobce uvedl, že aktuálně má zařízené bydlení na adrese X. Žalobce uvedl, že předkládá prohlášení a doklad o zajištění ubytování. Ačkoliv nemá pobytové oprávnění, snažil se svou situaci řešit, jak nejlépe uměl, tedy tím, že podával opakovaně žádosti o mezinárodní ochranu. Netřeba zdůrazňovat, že Česká republika nepovažuje Podněstří za bezpečnou zemi původu. To znamená, že v této oblasti dochází zřejmě k porušování lidských práv, pronásledování, mučení nebo nelidskému zacházení a hrozbě svévolného násilí. Už to je dostatečně silné odůvodnění toho, že zde chce setrvat. Není možné, aby žalovaný účelově tvrdil pouze na základě jeho nelegálního pobytu, že s ním nebude spolupracovat. Povolávací rozkaz v jeho případě není vyloučen, a proto se jedná o relevantní důvod, proč chce v České republice setrvat. Ačkoliv mu bylo uloženo správní vyhoštění, Českou republiku neopustil z relevantních důvodů. Nemá se kam vrátit, leda do Podněstří, což je pro něho nemyslitelné z důvodu nestabilní situace a možného povolávacího rozkazu do armády. Žalovaný posuzoval jeho případ zcela paušálně a bez jakékoli snahy o individualizaci, která je nezbytná.

2. Žalobce rovněž namítal, že doba trvání zajištění byla stanovena v rozporu se zákonem. Ačkoliv žalovaný stanovení doby zajištění v délce 140 dnů zdůvodnil, není z odůvodnění patrné, zda žalovaný zohlednil jeho konkrétní situaci. Při rozhodování o délce doby zajištění má žalovaný dbát oprávněných zájmů cizince a vyvarovat se nepřiměřenému zásahu do jeho soukromých práv. Délka zajištění pak musí být vždy transparentně a přezkoumatelně zdůvodněna. Připomíná povinnost správního orgánu důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by zajištění odůvodňovaly, přičemž uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Vyslovil názor, že posoudil všechny skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR a dospěl k závěru, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Proto správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce, ze kterých vycházel a které nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem

měnit. V případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Rovněž zhodnotil správně délku zajištění 140 dnů, což ostatně aprobuje i současná judikatura.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žádný z účastníků nenavrhл nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 28. 9. 2024 pod č. j. KRPB-199650-15/ČJ-2024-060028-SVZ bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, a to na dobu 5 let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie č. j. KRPB-199650-17/ČJ-2024-060028-SVZ ze dne 26. 9. 2024 byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že žalobce opakovaně maří správní rozhodnutí a nevycestoval z území v zákonné lhůtě. Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 28. 9. 2024 žalobce uvedl místo svého posledního pobytu v České republice. Potvrdil, že zde není nikde oficiálně hlášen k pobytu. Doručovací adresu má jen v Moldavsku. Do Schengenského prostoru naposledy přicestoval již v měsíci listopadu 2017. Od té doby se nepřetržitě zdržuje na území ČR. Nevlastní žádné platné vízum ani oprávnění k pobytu na území Evropské unie. Cestovní doklad, se kterým přicestoval do České republiky, měl platnost asi jen do měsíce září roku 2020 a pak jej někde ztratil. Nový cestovní doklad si nevyřizoval, protože by musel domů, a to nechtěl. Je si vědom, že v České republice pobývá neoprávněně. Zdržoval se v Brně, v Praze a Ostravě, kde si sháněl peníze různými brigádami. Věděl o tom, že má uloženo správní vyhoštění. Rovněž si byl vědom, že mu byla zamítnuta žádost o udělení mezinárodní ochrany a měl povinnost vycestovat z území. Tvrdil, že nevěděl, kdy měl vycestovat. Na území ČR ani v jiných členských státech Evropské unie nemá rodinu, příbuzné nebo jiné vazby či závazky. Jeho rodina žije v Moldávii. Je svobodný, bezdětný, bez jakýchkoliv závazků v ČR. Nemá rodinným příslušníkem občana Evropské unie ani nežije ve společné domácnosti s občanem EU. Nemá zde žádný majetek, ekonomické vazby, dluhy ani závazky. Ve vycestování mu brání obava z jedné rodiny jeho kamaráda, který měl cukrovku a zemřel na následky toho, že mu měl podávat alkohol, což není pravda. Rovněž se obává toho, že by mohl být povolán do armády, neboť pochází z Podněstří, kterážto oblast je ovládána Ruskem.
6. Dne 3. 10. 2024 žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž neuvedl žádné důvody.
7. Ze správního spisu se dále podává, že ve stanovené době nevycestoval a nadále pobýval na území ČR. Dne 12. 6. 2023 byl kontrolován hlídkou OCP – OPKPE Brno a následně zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jak výše uvedeno. Co se týká předchozího řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané po zajištění žalobce policií, a to dne 16. 6. 2023, bylo uvedené řízení ukončeno neudělením mezinárodní ochrany, a to rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR č. j. OAM-820/LE-VL17-K12-2023 ze dne 5. 10. 2023, které nabylo právní moci dne 12. 10. 2023 a které žalobce osobně převzal. Žalobce ani tehdy nerespektoval povinnost danou mu ust. § 54 odst. 2 zákona č. 325/1999

Sb., o azylu, vycestovat z území do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení, v daném případě do 11. 11. 2023, a jak plyne z obsahu správního spisu ani neučinil žádné kroky k obstarání si cestovního dokladu. Zákonem uloženou povinnost vůbec nerespektoval, a aniž by jakkoliv svou pobytovou situaci řešil, nadále neoprávněně setrval na území ČR.

8. Předmětem přezkumu je rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu jako žadatele o mezinárodní ochranu, a v souvislosti s tím posouzení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 téhož zákona.
9. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
10. Podle ust. 47 odst. 2 téhož zákona, ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
11. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
12. Soud zastává názor, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí v dostatečné míře vypořádal s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu a sdílí jeho závěry, že o neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu České republiky bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu, ale také jeho zcela účelové jednání spočívající v tom, že mezinárodní ochrany se začal opakovaně domáhat teprve po svém zadržení Policií ČR a zajištění za účelem realizace správního vyhoštění. S ohledem na výše uvedené okolnosti je nutno dospět k závěru, že opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou. Již v roce 2022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a byl mu vydán výjezdní příkaz s platností od 28. 10. 2022 do 8. 12. 2022, který žalobce nerespektoval a nadále neoprávněně pobýval na území České republiky. Dne 12. 6. 2023 byl kontrolován hlídkou policie a poté byl zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Následně podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ani poté, co rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany nabylo právní moci dne 12. 10. 2023, nevycestoval a neučinil žádné kroky k obstarání si cestovního dokladu. I dle názoru soudu propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a v případě žalobce nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Zajištění není svévolné a před vydáním napadeného rozhodnutí byly hodnoceny potenciální alternativy k zajištění. Dle názoru soudu existuje důvodná obava, že by žalobce v případě, pokud by jeho osobní svoboda nebyla omezena, nadále nerespektoval

své právní povinnosti a vyhýbal se kontaktu s orgány veřejné moci. Zajištění žalobce proto soud považuje za zcela přiměřené účelu, který sleduje. Žalovaný vzal v potaz veškeré individuální okolnosti žalobcova případu.

13. Co se týká délky zajištění, pak dle § 46a odst. 5 zákona o azylu, ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů. V projednávaném případě byl žalobce omezen na osobní svobodě na dobu 140 dnů, tedy nikoli v maximální zákonné lhůtě pro omezení osobní svobody, jak žalobce v žalobě namítá. Důvody délky zajištění žalovaný podrobně popsal na str. 5 napadeného rozhodnutí, a to s ohledem na nároky azylového správního řízení. Soud považuje rozhodnutí za náležitě odůvodněné, aby bylo možné přezkoumat, zda žalovaný nepřekročil meze správního uvážení nebo správní uvážení nezneužil. Krajský soud dospěl k závěru, že nic v napadeném rozhodnutí ani ve spisech nevyvolává pochybnosti o tom, že by žalovaný překročil nebo zneužil meze správního uvážení. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a vzhledem ke všem těmto okolnostem, jak jsou detailně uvedeny v napadeném rozhodnutí na str. 5, dospěl k závěru o nutnosti vyslovit povinnost žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců po dobu 140 dnů. Tato doba odpovídá též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade článek 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy.
14. Soud uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn a odpovídá okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Soud proto z důvodu nadbytečnosti neprovedl žalobcem navrhané důkazy. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce, ze zjištění Policie České republiky a vlastní rozhodovací činnosti. Rozhodnutí žalovaného je taktéž přesvědčivě odůvodněno. Žalobní námitka žalobce, že na území České republiky má zajištěné ubytování a že nic nebrání tomu, aby se na uvedené adrese zdržoval a pravidelně se hlásil ministerstvu, soud uvádí, že s ohledem na výše popsané skutkové okolnosti (zejména dlouhodobost neoprávněného pobytu a opakované nerespektování správních rozhodnutí), není tato námitka způsobila rozptýlit důvodnou obavu, že by žalobce nedodržoval zvláštní opatření, bylo-li by mu uloženo (viz rozsudek NSS č. j. 1 Azs 262/2018-34).
15. Vydaním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu. Soud proto žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
16. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 04.11.2024

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně